

Срђ и Дубровник 6.12.1991. године

С А О П Ш Т Е Њ Е

7.12.2021

Тридесет година од бомбардовања Старог града Дубровника 6. децембра 1991. године, већина црногорских медија је, по устаљеној навици, обиљежила супротно правном принципу

audiatur et altera pars –

**нека
се чује**

и

друга страна

, а што је и етичко правило новинарске струке.

И све то

уз

наводно залагање за суочавање са прошлоћу на бази пуне истине о ратним дешавањима деведесетих, неселективни однос према почињеним ратним злочинима и њиховим жртвама и нормализацију односа међу бившим зараћеним странама.

Нажалост, захваљујући дугогодишњем поданчком односу власти Мила Ђукановића и плаћеничких невладиних организација и медија из Црне Горе према званичној Хрватској,

црногорски грађани, а нарочито борци, РВИ и породице палих бораца, постали су мете непрестаних грубих неистина на њихову штету и штету Црне Горе, чије је последице тешко санирати.

У вези са тим, подсјећамо да је знаменита њемачка теоретичарка политике и филозоф Хана Арнет записала на ту тему: „**То стално лагање и нема за циљ да народ повјерује у лажи, већ је циљ да у ништа не вјерује...Са таквим народом можете да радите шта хоћете**“.

Удружење бораца ратова од 1990. године Црне Горе и већина грађана Црне Горе нијесу пристали да буду такав народ, што је довело до смјене власти на прошлогодишњим парламентарним изборима, а на коју се, у садејству са актуелном опозицијом, у континуитету перфидно атакује из разних центара моћи, укључујући Хрватску и њене бројне сервисе у Црној Гори.

У свему томе запажену улогу имају сараднице Жупанијског одвјетништва у Дубровнику и Државног одвјетништва Хрватске, Теа Горјанц Прелевић (ХРА), Далиборка Уљаревић (ЦГО) и њихова потпора из Загреба Весна Тершчалич (Документа), посебно задужене за утјеривање ратне кривице Црној Гори и њеним војницима у саставу ЈНА за наводну агресију на Дубровник 1991/1992. године и почињене ратне злочине над хрватским држављанима. При томе, неупоредиво тежи и бројнији ратни злочини хрватских оружаних формација над припадницима ЈНА из Црне Горе и Србима из Хрватске, попут оних у сплитској „Лори“, нијесу предмет њиховог интересовања.

Како смо протеклих година довољно рекли на ову тему и сачинили спомен-књигу Задња линија одбране, у чијем је уводу обрађен и преглед дешавања на дубровачком ратишту, нећемо коментарисати грубе и подле неистине директорки ХРА, ЦГО и Документа и њихове ултимативне захтјеве упућене црногорској власти, саопштене јуче поводом 30 година од бомбардовања Старог града. Умјесто тога, у знак сјећања на жртве ратног 6. децембра 1991. године, овим путем, клањамо се сјенима погинулих младих војника из 3. батаљона Требињске бригаде ЈНА: Јожефа Месароша из Суботице, Салајдина Ризвана из Тетова, Нинослава Благојевића из Пирота, Божа Дивљана из Гацка и Мирослава Тасовца из Требиња, као и дубровачких цивила погинулих истог дана. При томе наглашавамо да је команду за бомбардовање Старог града, под утиском погибије својих

војника, издао капетан ЈНА Владимир Рамбо Ковачевић, због гранатирања положаја своје јединице на утврђењу Империјал на Срђу и из Старог града који је, супротно Конвенцији за заштиту културних добара у случају оружаног сукоба, дубровачка паравојска користила као војничко ратно гнијездо, и тиме другој ратној страни дала за право да узврати на напад.

Радан Николић, директор